

overfor Lovforslaget. Imidlertid tror jeg, det vilde være illusorisk at vente, at den Adgang til Dispensation i særlige Tilfælde, der ved § 7 aabnes, vil vise sig tilstrækkelig til at fjerne den overvejende Del af de Vanskeligheder, som en Lovforanstaltning som den tilsigtede kan berede adskillige Bagerivirksomheder, navnlig i Provinserne. Hensynet til disse Vanskeligheder kom stærkt til Orde i det Foredrag, vi hørte af det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Stilling). Imidlertid brugte det ærede Medlem i sit Foredrag den resignerende Vending: „naar der skal lovgives paa dette Omraade“. Denne Udtalelse i Forbindelse med andre Udtalelser, som det ærede Medlem fremførte, viser, at det ærede Medlem har forsonet sig med Tanken om, at der maa finde en Lovgivning Sted paa dette Omraade, og han anførte i saa Henseende særlig Hensynet til den bestaaende Fabrik- og Læringslov. Jeg tiltræder det ærede Medlems Opfattelse i saa Henseende. Ogsaa jeg mener, at det vil være betimeligt at tilvejebringe en Lovordning paa det her omhandlede Omraade, og idet jeg udtaler dette og i øvrigt, som allerede anførte, mener at maatte karakterisere det foreliggende Lovforslag som et brugeligt og godt Grundlag for Tilvejebringelsen af en saadan Ordning, skal jeg slutte med at sige, at man fra den Side i Salen, jeg har den Ære at repræsentere, er rede til med god Villie at medvirke til, at Behandlingen af dette Lovforslag kan føre til et positivt Resultat.

C. C. Andersen: Som det fremgaar af Motiverne til Lovforslaget, have vi tidligere haft Lejlighed til at behandle Lovforslag af et lignende Indhold som det her foreliggende. Allerede i Samlingen 1894—95 blev et Forslag indbragt i Folketinget af mine Partifæller efter et Ønske fra Bagersvendenes Organisation. Det blev indbragt Aar efter Aar i Folketinget, indtil det i Samlingen 1899—1900 blev vedtaget der. Det blev vedtaget i en Skikkelse, som paa enkelte Punkter fraveg det Forslag, der var indbragt af mine Meningsfæller. Vi fik det derefter til Behandling her, og dette Ting henviste Sagen til et Udvalg, som afsluttede sin Virksomhed med en Beretning. Naar Udvalget ikke den Gang kom til et endeligt Resultat, havde det sikkert sin Grund i, at der rejstes en meget stærk Modstand fra Bagermestrenes Side mod Lovforslagets Gennemførelse, og Udvalget derefter fik adskillige Betænkeligheder. Nu foreligger Sagen paa ny, og

denne Gang som et Regeringsforslag. Af Motiverne til Lovforslaget og af Oplysningerne i Arbejdsraadets Beretning fra det sidste Aar synes det at fremgaa, at Lovforslaget ogsaa nu støttes af den danske Bagerstands Fællesorganisation. Der kan derfor nu maaske være noget større Haab om, at Betingelserne for Gennemførelsen af denne Sag i en nær Fremtid ere til Stede. At Lovforslaget ikke nu har den samme Betydning for Arbejderne som i 1894—95, ville Medlemmerne vist kunne forstaa, naar jeg oplyser om, at adskilligt af, hvad Lovforslaget foreskriver, allerede er opnaaet ved frivillig Overenskomst mellem Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer. Der er altsaa ikke nu den samme Trang i Arbejderkredse til dette Lovforslag som den Gang, og det er ikke saa underligt, idet der er foregaaet en temmelig stærk Udvikling paa dette Omraade i de forløbne Aar. Lovforslaget indeholder dog imidlertid Bestemmelser, som jeg vil anse for særlig heldige at faa lovfæstede. Jeg skal saaledes henvise til Bestemmelsen i § 4, der forbyder at anvende Børn fra 14 til 16 Aar til Natarbejde. Jeg anser det i Grunden for at være det største Fremskridt, der findes i Lovforslaget. Jeg anser det ogsaa for heldigt, at der bliver en Bruttoarbejdstid for de unge Arbejdere paa 16 til 18 Aar, der beskæftiges med Natarbejde, idet man herved undgaar den hensynsløse Udnyttelse af de unge Arbejders Kræfter, som har fundet Sted og finder Sted endnu paa adskillige Steder. Jeg har saaledes Oplysninger om, at der er Steder, hvor disse unge Arbejdere benyttes fra 16 til 18 Timer i Døgnet. Hvis det nu lykkedes at gennemføre Lovforslagets Bestemmelser her, vilde der være sat en Bom for denne hensynsløse Udnyttelse af unge Arbejdere. Der er og adskillige Bestemmelser i § 4, som jeg er mindre veltilfreds med. Jeg forstaaer ikke, hvorfor der skal være Forskel paa Arbejdstiden i København og Frederiksberg og saa i det øvrige Land. Naar man i København og Frederiksberg kan nøjes med en Arbejdstid af 9½ Time, hvorfor er man da nødt til i Provinserne at sætte Arbejdstiden til 10 Timer. Jeg ved ikke, hvorved denne fine Nuance, der ligger i denne Forskel paa en halv Time, skal kunne forklares. Jeg tror, det vilde være heldigt, ogsaa set fra et almindeligt Lovgivningsstandpunkt, om man kunde faa fastsat en ensartet Tid for hele Landet. Under Hensyn til, at § 4 indeholder en Dispensation fra Fabriklovens § 10, forekommer det mig ogsaa, at den Arbejdstid,